

podria explicar alguna?

— Una vegada baixava allà a la Pera i "antes" de ser a Corçà baixava i vaig passar a davant el tren i es veu que va anar una guspira a dalt i com que portàvem molts paquets es va encendre. I a la carretera la gent em cridava i jo pensava: què volen aquests carais? I paro, i foc a dalt, i anaven cremant paquets! A dalt hi portàvem marxants i polleria, els cistells d'ous...

— **I segur que va córrer per tot Espanya...**

— Sí. Abans de la guerra anàvem al Ferrol amb un Ford 8 cilindres. Per anar d'aquí al Ferrol marxàvem el divendres al matí i el dissabte a última hora hi arribàvem. Les comunicacions eren dolentes i en acabar els nacionals tiraven ponts a terra. Per anar a Olot havíem d'anar a passar cap a Banyoles, passàvem el riu Ser i a Besalú. A l'entrar a Besalú hi ha un pont. o una vegada vaig dir: a veure si hi passarem. Em van dir que sí i quan vaig ser al mig vaig quedar allà empotrat i treballs que vam tenir per treure el cotxe.

També a dins de Besalú hi ha un revolt i venfem de Núria i ens vam espantar. Vaig dir: no vull pas passar-hi jo, encara caurfem a daltabaix del pont. I vam anar a voltar cap a Mieres, Sant Miquel i vam anar a sortir a Banyoles.

— **I a on més anaven?**

— Feiem excursions als Àngels i feiem arròs o dinàvem allà al restaurant mateix.

Un dia anava a Roses i no sé si portava més gent a fora que no pas a dintre: 30 o 40 a dalt. Els portava a la platja o al futbol, a Figueres a s'Agaró...

No hi havia molta competència entre cotxe i autobús. Hi havia feina per tothom llavors, i de cotxes tampoc no n'hi havia massa, no com ara que n'hi ha tants de petits. Anàvem cap a Boix amb revolts, carreteres que feien por. També anàvem a França, 60 o 70 km. més amunt de Perpinyà a collir raïms. Cap a Canet Plage.

No hi havia mapes però ja ens entenfem. El més difícil era Barcelona. Hi portàvem a estrangers.

— **Així va viure el començament del turisme...**

— Sí. Llavors portaven cèntims i no hi havia tanta pilleria com hi ha ara.

Una vegada fins l'últim volt a Sant Feliu, cap allà a Llagostera, un cotxe anava sempre a darrera, amb els llums a darrera. I m'aturo allà a Sant Feliu, al Passeig. I em crida i es posa la mà a la cartera i em dóna 20 duros. I em diu: Tossa? i li vaig ensenyar la carretera de Tossa. Llavors 20 duros era molt i per aquell estranger no era res.

— **La seva va ser la primera companyia que hi va haver?**

— Només hi havia la meua companyia. Llavors hi ha via els de Banyoles, la línia de Banyoles, que també eren quatre carretons. No hi havia cotxes ni cèntims i els cotxes que hi

havia després de la guerra eren vells. Llavors també hi va haver la Caserense.

— **Llavors quines carroceries hi havia?**

— Les carroceries eren d'Arbúcies. Ja n'hi havia de maques, de moltes places. Jo en portava una de 42 places.

— **I quan volia anar amb autobús?**

— Quina mandanga llavors! Cobràvem una pesseta. I anàvem a Olot per set pessetes. Vam començar a anar al mercat d'Olot, Figueres i la Bisbal, jo i el meu germà. A Figueres un duro, a la Bisbal quatre pessetes.

— **Vostè sempre ha fet de xofer?**

— Jo feia de xofer i marxava sempre. La meua dona, la Inés, portava les terres. Jo a vegades dormia 2 hores al cotxe allà estirat. Quasi tot el transport que feien de terrissa el feia jo i el meu germà també la portava amb la camioneta.

— **I fins quan va portar els cotxes?**

— Vaig anar amb els cotxes fins que no vaig poder, devia tenir 64 anys. Abans feia la línia de Palau. Vaig plegar dels autobusos, el cotxe encara el vaig portar molt més temps. Al plegar vaig vendre els autobusos a la Hispano Hilariense.

I aquesta és la petita part de les moltes coses que ens va estar explicant en Pere durant tota la tarda que vam passar amb ell. Una tarda molt agradable que volem agrair tant a en Pere Vila com a la seva dona, a la seva filla i al seu nét. I també aprofitem per desitjar-li des d'aquí que pugui seguir anant durant molts anys a fer el cafè i la partida amb els companys.

